तं चापनीतपर्याणं तदीयं तुरगोत्तमं ।
यवसादिप्रदानेन चकार विगतश्रमं ॥ ४६ ॥
रक्षाम्यहं शरीरं ते तत्सुखं स्वपिहि प्रभो ।
इत्युवाच च तं श्रान्तमास्तीर्णशयनं नृपं ॥ ४७ ॥
सुप्ते च तस्मिन्द्वारस्थो जागरामास स द्विजः ।
चिन्तितोपस्थिताग्नेयखड्गहस्तो ऽखिलां निशां ॥ ४८ ॥
प्रातश्च तस्य नृपतेः प्रबुद्धस्यैव स स्वयं ।
अनुक्त एव तुरगं सज्जीचक्रे विदूषकः ॥ ४९ ॥
राज्ञापि स तमामन्त्र्य समाहूय च वाजिनं ।
विवेशोज्जयिनीं दूराद्दृष्टो हर्षाकुलैर्जनैः ॥ ५० ॥
प्रविष्टमभिजग्मुस्तं सर्वाः प्रकृतयः क्षणात् ।
तदागमनजानन्दलसत्कलकलारवाः ॥ ५१ ॥
आययौ राजभवनं स राज्ञा सचिवान्वितः ।
ययौ तेजस्वतीदेव्या मनसश्च महाज्वरः ॥ ५२ ॥
वाताहतोत्सवाक्षिप्तपताकांशुकपङ्क्तिभिः ।
उत्सारिता इवाभूवन्नगर्यास्तत्क्षणं शुचः ॥ ५३ ॥
अकरोदादिनान्तं च देवी तावन्महोत्सवं ।
यावद्गरलोको ऽभूत्सार्कः सिन्दूरपिङ्गलः ॥ ५४ ॥
अन्येद्युः स तमादित्यसेनो राज्ञा विदूषकं ।
मठादानाययामास तस्मात्सर्वैर्द्विजैः सह ॥ ५५ ॥
प्रख्याप्य रात्रिवृत्तान्तं ददौ तस्मै स तत्क्षणं ।
विदूषकाय ग्रामाणां सहस्रमुपकारिणे ॥ ५६ ॥
पौरोहित्ये च चक्रे तं प्रदत्तच्छत्रवाहनं ।
विप्रं कृतज्ञो नृपतिः कौतुकालोकितं जनैः ॥ ५७ ॥